

Sygn. akt II UK 70/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku P. Spółki z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi we Wrocławiu
z udziałem zainteresowanego M. C.
o wydanie zaświadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 czerwca 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 7 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa 1612/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z 7 stycznia 2014 r. oddalił apelację P. sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 8 maja 2013 r. oddalającego odwołanie spółki od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału we Wrocławiu z 15 września 2011 r. odmawiającej wydania zaświadczenia potwierdzającego, że zainteresowany M. C. w okresie wykonywania pracy na terytorium Francji podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Wyrok Sądu Apelacyjnego odwołująca się spółka zaskarżyła w całości. Zarzucono naruszenie prawa materialnego, to jest art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w zw. z art. 14 ust. 1

rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, przez ich niezastosowanie wskutek nieprawidłowej wykładni przesłanki bezpośredniego podlegania przez pracownika przed oddelegowaniem ustawodawstwu państwa, w którym pracodawca ma siedzibę, czego następstwem było przyjęcie, że zainteresowany nie podlegał bezpośrednio przed oddelegowaniem polskiemu ustawodawstwu w zakresie systemu zabezpieczeń społecznych.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące wykładni pojęcia „podleganie ustawodawstwu Państwa Członkowskiego” i wskazania przesłanek koniecznych do spełnienia tego wymogu, a w szczególności odpowiedzi na pytanie, czy wymaganie to zostaje spełnione przez osobę, która pomimo przerwy w zgłoszeniu do ubezpieczenia cały czas przebywała na terenie Polski i nie podlegała ustawodawstwu innego kraju, oraz ustalenia wzajemnej relacji pojęć „podleganie ustawodawstwu” i „podlegania ubezpieczeniu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W ramach przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.), a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), czy skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Skarżąca przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadnia występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Uwzględniając utrwalone w judykaturze rozumienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., istotne zagadnienie prawne wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla

rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Skarżąca powinna zatem wskazać przepisy prawa, w związku z którymi sformułowała zagadnienie prawne, oraz argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia SN z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158). Ponadto, twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia SN z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934 oraz powołane tam orzeczenia).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych warunków. Zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącą doczekało się już rozstrzygnięcia w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z 6 sierpnia 2013 r., II UK 116/13 (OSNP 2014 nr 5, poz. 73), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przez „podleganie ustawodawstwu państwa członkowskiego” w rozumieniu art. 12 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 987/2009 należy rozumieć spełnianie kryteriów przewidzianych w przepisach dotyczących zabezpieczenia społecznego do objęcia systemem tego zabezpieczenia, które pociąga za sobą bycie podmiotem uregulowań w nich zawartych. Także w wyroku z dnia 2 października 2013 r., II UK 170/13 (OSNP 2014 nr 12, poz. 171), Sąd Najwyższy przyjął, że przesłanką pozostania w polskim systemie ubezpieczeń społecznych przez osobę zatrudnioną przez polskiego pracodawcę w celu oddelegowania jej do wykonywania pracy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, określoną jako podleganie bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma pracodawca, jest posiadanie przez pracownika statusu ubezpieczonego w Polsce w okresie poprzedzającym delegowanie (art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 987/2009). Sąd Najwyższy

stanowisko to przyjął także m.in. w postanowieniach z 19 kwietnia 2016 r., II UK 306/14 czy z 10 maja 2016 r., II UK 53/15 (oba niepubl.).

Z powyższego wynika, że zagadnienie prawne sformułowane we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zostało rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Jednocześnie skarżąca nie przedstawiła argumentów prawnych uzasadniających zmianę utrwalonego w orzecznictwie stanowiska w tej kwestii.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.